

Ze wist dat het niet eenvoudig zou zijn om Reacher te vinden, maar ook weer niet onmogelijk. Toen ze hem een paar jaar geleden had ontmoet, hadden ze wat qualitytime met elkaar doorgebracht en was ze het een en ander over zijn gewoonten te weten gekomen. Hij was een zwerver. Zijn spoor zou vaag zijn – hij liet niet eens de gebruikelijke broodkruimels achter. Hij had geen onlinebestaan. Geen social media. Geen e-mail-adres, geen mobiel abonnement. Geen financieel profiel. Alles wat hij nodig had kon cash worden betaald. Sommige dingen alleen maar cash.

Maar waar kwam dat geld vandaan? Dat was de sleutel. Voor zover ze zich kon herinneren van wat hij had verteld, belde hij vroeger vanuit een telefooncel – waar dan ook, vaak ergens ver weg – naar zijn bank en ging hij vervolgens naar een kantoor van Western Union. Nu had hij een pinpas. De moderne wereld. Een paspoort had hij ook. Hij gebruikte de pinpas waarschijnlijk minstens eens per week. Buskaartjes, maaltijden en motelkamers, kringloopwinkels voor nieuwe oude kleren.

Dat hield in dat zijn bank altijd wist waar hij was. Of in elk geval waar hij onlangs was geweest. Alsof je iemand live volgde, met maximaal zes dagen vertraging.

Ze belde zijn bank. De hoogste baas. Natuurlijk nam die haar telefoontje aan, vanwege wie ze was en waarvandaan ze belde. Haar verzoek werd ingewilligd en ze werd doorverbonden met de afdeling data. Die gaf haar de gegevens van de afgelopen vier weken. Reacher had zich volstrekt willekeurig verplaatst. Geen

patroon, geen duidelijke reden. Geen bepaalde plaats waar hij moest zijn en alle tijd van de wereld om er te komen.

Volkomen onvoorspelbaar waar hij heen zou gaan.

Een doodlopend spoor.

Toen zei de man van de data: 'Wacht.'

'Wat?' vroeg ze.

'Bent u vandaag jarig?'

'Nee,' zei ze.

'Het kan niet anders. Zijn pinpas is twee dagen geleden verlopen. Hij moet een nieuwe hebben.'

'Dan nog ben ik vandaag niet jarig.'

'De vraag is hoe hij die pas krijgt.'

Ze zweeg even.

'Vast niet per post,' zei ze. 'Hij zal niet een paar dagen ergens gaan zitten wachten tot de pas er is.'

'Precies,' zei de man van de data. 'Vorige keer is hij hem komen ophalen.'

Twee dagen later kreeg Reacher een lift over een flink stuk van de I-95, daarna nam hij vanuit een voorstadje in Maryland een bus naar het zuiden, D.C. Metropolitan. Zijn bank was in Arlington, in een winkelcentrum dicht bij de noordwestkant van de gigantische parkeerplaats van het Pentagon. Het was de eerste de beste bank die hij zag op de dag dat hij afzwaaide, alweer jaren geleden.

Toen hij uit de bus stapte was het nog anderhalve kilometer lopen. Een kwartier. Half augustus. Typisch zomerweer voor Washington. Warm, klam, geen wind. Geen probleem. Hij had het graag warm. Liever dan koud. Vanuit de verte zag hij de witte monumenten al aan de overkant van de rivier. Hij liep op nog geen driehonderd meter afstand langs het gebouw waar de Roth MP had gezeten toen hij daar de leiding had. Hij nam niet de moeite erheen te lopen. Hij had er immers niets meer te zoeken. Misschien was het gebouw inmiddels wel gesloopt.

Hij liep door. De achterkant van het winkelcentrum vormde een bruine streep in de verte. De bank zat aan de rechterkant

en was groter dan de rest van de rij. Het drukstbezochte pand. Erachter lag het Pentagon in het hittewaas, laag, uitgestrekt, soms bruin, soms grijs. Overal eromheen waren voertuigen te zien, zeeën ervan geparkeerd, stromen rijdend.

Achter de bank stond een patrouilleauto van de militaire politie, opzichtig gestreept, glimmend in de zon. Een Dodge, zag Reacher. In zijn tijd reden ze in Fords en Chevrolets. Gezien de locatie had de bank vast een behoorlijk aantal militairen als klant, waarvan een zeker percentage militaire politie zou zijn, maar klanten parkeerden gewoonlijk aan de voorkant, niet aan de achterkant. De auto was er dus om zakelijke redenen, en dat was plausibel, want veel misdrijven waren van financiële aard, zelfs in het leger. Misschien juist in het leger.

Alleen maakten de knappe koppen die onderzoek deden naar financiële instellingen gewoonlijk gebruik van auto's zonder herkenningstekens. Dat had volgens Reacher te maken met hun zelfbeeld. Prestige. Ze wilden niet rondrijden in een wagen met strepen erop.

Een puzzel.

Maar niet zijn zaak.

Alleen bleek dat wel zo te zijn. Hij liep om het plantsoen heen zodat hij als een gewone klant de voordeur kon gebruiken en zag een paar onderofficieren van de MP staan. Ze droegen het gevechtstenue, dat er in Reachers tijd beter had uitgezien, als je het hem vroeg. Het leek toen minder op een pyjama.

De twee MP'ers zagen hem aankomen. Ze kwamen een stap dichterbij en gingen vlak naast elkaar staan. Een van de twee zei: 'Majoor Reacher?'

'Niet meer,' antwoordde hij. 'Het is nu gewoon Reacher.'

'Sir, we hebben een uitnodiging voor u.'

'Waarvoor?'

'Een bespreking met de generaal.'

'Welke generaal?'

'De onze.'

'Wie zijn jullie, dat je je eigen generaal hebt?'

'Het is een nieuwe eenheid, sir, behoorlijk groot. Er zijn ver-

schillende disciplines in gecombineerd. Het hoogste bevel is in handen van iemand met één ster. Een brigadegeneraal.'

'Waarom wil hij me spreken?'

'Sir, het is een zij.'

'De vraag blijft hetzelfde.'

'Ik heb geen toestemming u dat te vertellen.'

'Je bedoelt dat je het niet weet.'

'Dat klopt, sir.'

'Hoe heet die nieuwe eenheid?'

'Ik heb geen toestemming u dat te vertellen.'

'Maar je weet het wel, toch?'

'Ja, sir. Dat is juist.'

Reacher zweeg even en zei toen: 'Ik ben hier om een nieuwe pinpas op te halen. Dat is alles. Dat is mijn voornaamste bezigheid vandaag. Maar dat weten jullie kennelijk al. Daarom zijn jullie hier. Hoelang staan jullie al te wachten?'

'Twee dagen,' zei de man. Hij stak zijn hand in een van zijn vele zakken en haalde er een witte envelop uit. 'We wilden u een paar minuten besparen.' Hij gaf de envelop aan Reacher. Er zat een kleine plastic rechthoek in, die heen en weer gleed. Hij keek even. Zijn nieuwe pinpas, nog glimmend. Goed voor de volgende paar jaar.

'Bedankt, maat,' zei hij. 'Dat stel ik op prijs.'

'De uitnodiging van de generaal geldt nog steeds, sir,' zei de man.

Reacher knikte. 'Maar van mijn kant gezien is het geen erg aantrekkelijk voorstel, vind je wel? Een gloednieuwe eenheid die zijn naam niet eens wil zeggen? En alle medewerking krijgt van een civiele bank? Ik bedoel maar, daar word ik niet echt enthousiast van. Zou jij gaan, soldaat? Rechtstreeks het hol van de leeuw in?'

'In mijn geval zou het een bevel zijn. U bent uitgenodigd.'

'Ik ben ook weleens uitgenodigd om te gaan linedancen. Dat heb ik ook niet gedaan.'

'Sir, de generaal voorzag een zekere mate van tegenzin. Maar ze wil toch dat het doorgaat. Het hoeft dus niet per se in het

hol van de leeuw te zijn. Ze komt met plezier naar u toe. Een op een. Wanneer en waar ú wilt. Wat maar handig is voor u.'

Reacher zei niets. Niet zijn zaak. Ook niet zijn comfortzone. Hij was niet verder gekomen dan de rang van majoor. Een nederige O4. De laagste van de hogere rangen, en dat vond hij prima. Luitenant-kolonels en kolonels waren al erg genoeg. De lui met een of meer sterren waren gruwelijke lastpakken. Dat was althans zijn ervaring. Je kon ze maar het beste mijden.

Toch was hij wel nieuwsgierig. Misschien. Een beetje. Of misschien meer dan een beetje. En hij kende vroeger een diner op anderhalve kilometer van het gebouw waar de MP zat, aan de andere kant ervan, weg van de rivier. Misschien zat die er nog steeds. Waarschijnlijk wel. Mensen moesten nou eenmaal eten, wie ze ook waren. Het was echt een tentje voor hem geweest. Goede koffie, goed eten van de grill, goed eten van de bakplaat. En fatsoenlijke taart. De serveersters waren pittig maar vriendelijk geweest. Misschien was het nog hetzelfde. Of in elk geval sommige dingen.

Hij noemde de naam van de diner en de onderofficier knikte. Genoteerd. Toen zei Reacher: 'Ontbijt, morgenochtend om acht uur. Zeg tegen de generaal dat ze in burgerkleding komt. Een één-ster in uniform zou de helft van de klanten wegjagen. Dat wil ik niet op mijn geweten hebben.'

De onderofficier knikte opnieuw, genoteerd, en Reacher liep weg.

Normaal gesproken zou Reacher er uren eerder zijn geweest, misschien al om vier uur 's ochtends, om de boel te verkennen, het komen en gaan in de gaten te houden, uit te kijken naar beveiliging en versterking verscholen achter afvalcontainers. Maar dat deed hij nu niet. Hij zat al in het hol van de leeuw. D.C., noordelijk Virginia. Hun terrein. Ze zouden doen wat ze wilden en daar kon hij niets aan veranderen. Hij had maar twee opties, het risico nemen of ervandoor gaan.

Hij nam het risico. Hij stond om zeven uur op, douchte, kleepte zich aan, leverde zijn kamersleutel in en ging op weg. In noordelijke richting, waar hij vandaan was gekomen, weer langs het Pentagon, langs zijn bank en verder, deze keer over de begraafplaats. Hij liep tot aan de bocht, een steile driehonderd meter de heuvel op naar het voormalige MP-gebouw. Eenmaal boven bleef hij even staan.

Het gebouw stond halverwege de andere helling, aan de linkerkant, bijna uit het zicht. Er stond nu een indrukwekkend hek omheen. Verder was er weinig veranderd. Misschien waren de kozijnen een keer, of meerdere keren, opnieuw geschilderd, dezelfde kleur als voorheen. Het was een gedrongen, stevig gebouw, opgetrokken uit baksteen. Hij had er destijds goed werk verricht, met een goed team. De 110th MP. De rechercheurs. Waarschijnlijk zijn beste jaren. Hij liep verder en passeerde het gebouw zonder er nog een blik op te werpen, nog anderhalve kilometer naar zijn ontbijt.

De diner was er nog en zag er min of meer hetzelfde uit. Een tikje ouder, een tikje schoner. Er was een nieuwe aluminium schoorsteenpijp, hoger en breder dan de oude. Misschien vanwege een nieuwe stedelijke verordening, of een eis van de verzekering. Het aangrenzende terrein was geasfalteerd en de parkeervakken waren met dikke witte verfstrepen aangegeven. Ongeveer een derde ervan was bezet, sommige door afgeragde, goedkope burgervoertuigen, sommige door het soort rare Europese modellen die soldaten mee terugbrachten uit Duitsland, en eentje door een Dodge Charger zonder herkenningstekens, blauw metallic, piekfijn in de was, metalen velgen zo schoon dat je ervan kon eten. Vast en zeker de auto van de generaal. Ze was vroeg.

Reacher ging naar binnen. Voor de ramen links van hem was een rij zitjes, die achteraan in een L-vorm naar rechts uit het zicht verdwenen. De bar had dezelfde L-vorm. De meeste klanten – bijna allemaal mannen – zaten op krukken naast elkaar aan de bar op gedempte toon met elkaar te praten. Reacher keek naar de zitjes links van hem of hij ergens een vrouw alleen aan een tafeltje voor vier zag zitten, maar dat was niet het geval. Hij liep tussen de rij zitjes en de bar door – daarbij vertrekkende klanten en drukke serveersters ontwijkend – naar achteren, waar de L-vorm naar rechts boog en scande de nieuwe rij zitjes voor hem.

Hij zag een vrouw alleen zitten. Ze was een centimeter of vijf langer dan gemiddeld, slank, fijngebouwd, met naar achteren getrokken donker haar, een honingkleurige huid, donkerbruine ogen, met een intelligente, vastberaden en misschien ook ietwat ondeugende blik erin.

Hij kende haar.

Hij had haar eerder ontmoet. Meer dan dat. Ze hadden veel tijd samen doorgebracht. Qualitytime. Hij dacht er met genegenheid aan terug. Het was niet allemaal gemakkelijk geweest. Niet hun schuld. Er waren complicaties opgetreden. Maar voor een deel was het spectaculair geweest. Echt waar. En het was best goed geëindigd. Zo goed als maar kan met dat soort din-

gen. Het was begonnen op zomaar een dag, toen hij jaren na zijn vertrek op zoek naar wat onofficiële informatie zijn oude nummer op kantoor had gebeld. Echt een uiterste poging. Zijn oude telefoon op zijn oude bureau. Zij had opgenomen, omdat ze op dat moment zijn zoveelste opvolger als bevelvoerder van de 110th MP was.

Majoor Susan Turner destijds.

Nu blijkbaar generaal Turner.

Ze zag hem, bekeek hem van top tot teen. Haar blik bleef rusten op zijn gezicht en ze glimlachte. Ze zag er nog steeds goed uit. Iets ouder, maar dat stond haar goed. Ze droeg een spijkerbroek en een zwart T-shirt. Ook die stonden haar goed.

Hij glimlachte terug en ging op het vinyl bankje tegenover haar zitten.

‘Hallo, Reacher,’ zei ze. Haar stem was nog precies hetzelfde. Een beetje zacht, een beetje hees, nog altijd even intiem en uitnodigend.

‘Hallo, Turner,’ zei hij. ‘Of moet ik ma’am zeggen en salueren?’

Ze glimlachte weer. ‘Drie promoties sinds de vorige keer dat ik je zag,’ zei ze. ‘Ik maak mijn dromen waar. Hoe is het met je?’

‘Ik maak ook mijn dromen waar,’ zei hij. ‘Mijn eigen versie. Zonder promoties.’

‘Je zwerft nog steeds.’ Een constatering, geen vraag.

‘Jij zit nog steeds in het leger.’

‘Ik heb het er naar mijn zin.’

‘Dat had ik ook,’ zei Reacher. ‘Grotendeels dan toch. Maar wat ik nu doe is beter. Je had met me mee moeten gaan. Ik wou dat je dat gedaan had.’

Er kwam een serveerster langs. Ze had al een kan koffie bij zich en vulde hun mokken. Turner bestelde een omelet. Reacher bestelde pannenkoeken, siroop, bacon, toast en twee gebakken eieren.

‘Bedankt,’ zei Turner.

‘Waarvoor?’

‘Ik heb mijn eerste promotie aan je te danken.’

‘Hoe dat zo?’

‘Dat weet je best. Ik werd valselijk beschuldigd en jij hielp me dat te bewijzen. Daarna konden ze me niet negeren.’

‘Nee, je hebt het verdiend, wat er verder ook is gebeurd. Je runde een goede eenheid en bent ongetwijfeld nog beter geworden. Vandaar de volgende twee promoties. Daar had ik niets mee te maken.’

‘Ik maak mijn dromen waar,’ zei ze weer.

‘Ga je me nog iets over je nieuwe eenheid vertellen?’

‘Vertel me eerst maar wat over jezelf.’

‘Er valt niets te vertellen. Wat je ziet is wat je krijgt. Ik ben niet veel veranderd.’

‘Ben je gelukkig?’

‘Altijd. Ik ga waar ik wil en heb alles wat ik nodig heb. Hoeveel mensen kunnen dat zeggen?’

‘Nog steeds alleen? Nog niet de juiste vrouw ontmoet?’

‘Die ontmoet ik voortdurend. Maar ik ram ze niet met een knuppel tegen hun hoofd en trek ze niet aan hun haar achter me aan. Het moet uiteraard hun beslissing zijn. En ze besluiten altijd het niet te doen, omdat ik niet ben wat ze zoeken.’

Turner zei niets.

De serveerster kwam terug met hun ontbijt. Ze vulde Reachers mok bij en liep weg.

Turner prikte een beschaafd stuk omelet aan haar vork.

Reacher goot siroop uit en sneed een paar centimeter dikke laag eiwit, bacon en pannenkoek af. ‘Heb jij de juiste man al gevonden?’ vroeg hij.

‘Drie of vier opties,’ zei ze. ‘Maar geen blijvertjes.’

‘Niet wat je zocht?’

‘Misschien waren mijn verwachtingen niet realistisch.’

‘Het is fijn om je te zien, Turner.’

‘Insgelijks, Reacher, heel fijn.’

‘Je hebt er een hoop moeite voor gedaan.’

‘Een beetje.’

‘Waarom nu?’

‘Daar hebben we het later wel over,’ zei ze.

‘Later dan wat?’

‘Nadat je de achtergronden hebt gehoord.’

Hij knikte. ‘Vertel me dan maar eens over die nieuwe eenheid van je.’

‘Hij is compleet nieuw,’ zei ze. ‘Het beste van de afdeling recherche, het beste van de contraspionagedienst en het beste van het korps geüniformeerde MP allemaal bij elkaar en volkomen onafhankelijk werkend. Het is in feite een afzonderlijke eenheid voor wetshandhaving binnen het leger. Een soort eigen FBI. Het is echt het beste van het beste, net als fantasy voetbal. In die zin voelt het nog steeds precies zoals de 110th, alleen honderd keer zo groot en duizend keer zo veelzijdig. En met een nieuwe naam.’

‘Die de man die je had gestuurd me niet wilde vertellen.’

‘Op mijn bevel. Dat gold niet alleen voor jou. Ik wil niet dat er namen en gezichten met de eenheid in verband worden gebracht. Ik wil niet dat mijn mensen worden herkend. Dat is beter.’

‘Ik zal het niemand vertellen,’ zei Reacher.

‘De nieuwe naam is Sectie CSA G-99.’

‘Pakkend,’ zei Reacher. Toen zweeg hij even. ‘CSA?’ vroeg hij daarna. ‘Van Chief of Staff of the Army, de stafchef van het leger?’

‘Ik breng rechtstreeks aan hem verslag uit.’

‘Daarmee bescherm je jezelf tegen inmenging en garandeer je jullie onafhankelijkheid.’

‘Dat is het plan.’

‘Maar daardoor krijg je ook te maken met serieuze politiek. Want de stafchef heeft nauw contact met de Nationale Veiligheidsraad, de adviseur voor nationale veiligheid, het kabinet en de president zelf. Die hem net zijn eigen FBI heeft gegeven. Vind je dat oké?’

‘Tot dusver wel,’ zei ze. ‘Het betekent dat mensen heel snel reageren als ik ze bel. Zoals jouw bank, bijvoorbeeld.’

‘Waar zit je kantoor?’

‘In het Pentagon. De D-ring.’

‘Dicht bij de mensen met ramen aan de buitenkant. Dat weet je toch, hè?’

‘Natuurlijk weet ik dat.’

‘Zeg het hardop.’

‘Ik heb met niemand iets te maken, behalve met hem. En hij is een politiek dier.’

‘Vind je dat oké?’ vroeg hij weer.

‘Tot dusver wel,’ antwoordde ze opnieuw.

‘Waarom dat telefoontje naar mijn bank?’

‘Misschien miste ik je.’

‘Waarom miste je me juist op die dag zo erg?’

‘Ik heb je hulp nodig,’ zei ze. ‘Ik heb een probleem.’

De serveerster kwam terug en nam hun lege borden mee. Turner bestelde verder niets. Reacher liet zich nog een keer koffie bijschenken en vroeg om een punt perzikentaart.

‘Het verbaast me dat je inmiddels geen tweehonderd kilo weegt,’ zei Turner.

‘Mentale energie,’ zei Reacher. ‘Daardoor verbrand je calorieën als een gek. Vertel me eens over je probleem.’

‘Ik ben iemand kwijtgeraakt.’

‘Hoe?’

‘Geen verband met zijn werkzaamheden.’

‘Wat is er gebeurd?’

‘Hij is overvallen en werd daarbij neergestoken. Portemonnee weg, horloge weg, telefoon weg. Hij lag dood achter een bar.’

‘Wie en waar?’

‘Hij was special agent bij de opsporingsdienst en heette Bissley. Jonge kerel, erg pienter, erg gefocust. Hij hield zich bezig met cybercrime. Dat is tegenwoordig een big deal. Hij had een zaak waar hij plotseling dieper in moest duiken. Ik zei ja. Hij ging naar Colorado. Het gebeurde de eerste avond dat hij daar was. Hij ging een biertje drinken en kwam niet meer terug.’

‘Wanneer was dat?’

‘Twee weken geleden,’ zei ze.

‘Wat zegt de politie van Colorado?’

‘Het was een ruige tent op een linke locatie. Het kwam erop neer dat ze niet verbaasd waren.’

‘Hebben ze onderzoek gedaan?’

‘Heel uitgebreid, dat moet ik ze nageven. Maar het liep op niets uit. Het blijft daar een onopgeloste zaak. Gewoon een straatroof die verkeerd is afgelopen. Volstrekt geen verband met wie hij was.’

‘Zulke dingen gebeuren,’ zei Reacher. ‘We zetten ons eroverheen.’

‘Negenennegentig van de honderd keer zou ik dat ook doen,’ zei ze. ‘Dat heb ik in het verleden al vaak genoeg gedaan. Maar deze zaak zit me dwars.’

‘Welk gedeelte precies?’

‘Ze zeggen toch dat als iets te mooi klinkt om waar te zijn het ook te mooi is om waar te zijn? Dit is het tegenovergestelde. Het is te erg om waar te zijn. Een doorbraak in de zaak, zijn eerste avond daar – hoe groot is die kans?’

‘Even groot als elke avond. Het is altijd fiftyfifty. Of je wordt beroofd of je wordt niet beroofd.’

‘Alles wijst erop dat het verhaal klopt, maar ik geloof het niet. Bisley was een nette man, goed gekleed, een echt stadstype, beschaafd. Waarom zou hij naar een ruige bar op een linke locatie gaan?’

‘Had hij een afspraak? Volgde hij een aanwijzing?’

‘Er staat niets over in zijn verslag. Geen aantekeningen, geen afspraken. Hij was daar net aangekomen. Ik vermoed dat hij de volgende morgen aan het werk zou gaan. Hij had dus die avond geen dienst. Hij was vrij.’

‘Een afspraak buiten de agenda om, dan. Om wat voor reden dan ook.’

‘Hij was heel grondig doorgelicht en was absoluut betrouwbaar. We weten alles over hem. Er is geen enkele logische reden voor zijn aanwezigheid daar. Geloof me.’

Reacher zei niets.

‘Ik moet het zeker weten,’ zei Turner.

‘Je trekt een gigantische beerput open,’ zei Reacher. ‘De tweede avond zou beter zijn geweest. Of de derde of vierde. De eerste avond is echt een probleem als dit niet echt een beroving was.’

Ze knikte mismoedig. ‘Zeg het hardop.’

‘Als het geen beroving was, dan was het een doelgerichte, geplande aanval. Waarvoor per definitie vooraf een plan moet worden gemaakt. Dat plan was afhankelijk van waar Bisley naartoe ging, en wanneer. Vermoedelijk zaten de enige mensen die wisten waar Bisley uithing allemaal bij jouw nieuwe eenheid. En dus heb je, als dit veeleer iets dan niets is, een verrader aan boord en waarschijnlijk geen flauw idee wie dat is. Vandaar het telefoontje naar mijn bank. Je had iemand van buiten nodig, iemand die gegarandeerd niet corrupt is.’

‘Iemand die ik kan vertrouwen. Iemand die ik in actie heb gezien. Iemand die van wanten weet.’

‘Het verhaal kan nog steeds waar zijn, weet je. Toeval bestaat.’

‘Ga het uitzoeken,’ zei ze. ‘Stel me gerust. Wil je dat voor me doen?’

‘Tuurlijk,’ zei hij. ‘Ik heb momenteel niets in mijn agenda. Ik heb zelfs niet eens een agenda. Ik maak mijn dromen waar.’